

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Folyamatos kinyilatkoztatás

Az emberi ítélőképesség és a logikus gondolkodás nem elegendő ahhoz, hogy választ kapjunk az élet legfontosabb kérdéseire. Szükségünk van az Istentől jövő kinyilatkoztatásra.

Abban reménykedem ma, hogy mindannyian érezni fogjuk az Istentől jövő szeretetet és világosságot. Sokan hallgatnak bennünket ma, akik égető szükségét érzik a szeretető Mennyei Atyánktól kapott személyes kinyilatkoztatás eme áldásának.

A misszióelnökök esetében ez egy esdeklő ima lehet azért, hogy tudják, miként bátorítsanak egy küszködő misszionáriust. Egy háború sújtotta övezetben élő anya vagy apa számára élet-halál kérdése lehet, hogy tudja, biztonságosabb helyre vezesse-e családját, vagy maradjanak ott, ahol vannak. Cövekelnökök és püspökök százai imádkoznak ma azért, hogy tudják, miként segítsenek az Úrnak megmenteni egy-egy elveszett bárányt. Egy próféta imája pedig azért szól, hogy tudja, mit szeretne az Úr, mit mondjon az egyháznak és a zűrzavaros világnak.

Mindannyian tudjuk, hogy az emberi ítélőképesség és a logikus gondolkodás nem elegendő ahhoz, hogy választ kapjunk az élet legfontosabb

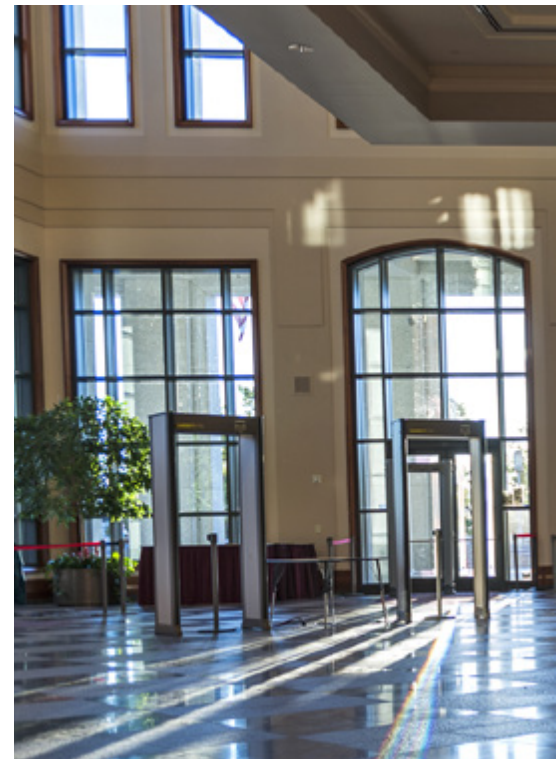
kérdéseire. Szükségünk van az Istentől jövő kinyilatkoztatásra. És nem csupán egyetlen kinyilatkoztatásra lesz szükségünk egy feszült pillanatban, hanem állandóan megújuló áradat szükséges. Nem csupán a fény és a vigasz egyetlen felvillanása kell, hanem az Istennel való kommunikáció folyamatos áldása.

Magának az egyháznak a léte abban gyökerezik, hogy egy fiatal fiú tudta, mi az igazság. Az ifjú Joseph Smith tudta, hogy magától soha nem fogja tudni, melyik egyházhoz csatlakozzon. Így aztán Istenhez fordult kérdésével, amint azt Jakab könyvéből tudta, hogy megteheti. Isten az Atya és Szeretett Fia megjelentek neki egy ligetben. Választ adtak a kérdésre, amelynek tisztázása meghaladta Joseph erejét.

Nem csupán elhívást kapott Istentől, hogy alapítsa meg Jézus Krisztus igaz egyházát, hanem ezzel együtt visszaállítatot a hatalom a Szentlélek segítségül hívására, hogy az Istentől jövő kinyilatkoztatás folyamatos lehessen.

Boyd K. Packer elnök így írta le az igaz egyház e jellemző ismertetőjegyét: „A kinyilatkoztatás folytatódik az egyházban: a próféta az egyházra; az elnök a cövekre, a misszióra vagy kvórumra; a püspök az egyházközségre; az apa a családjára; az egyén pedig saját magára vonatkozó kinyilatkoztatást kap.”¹

A kinyilatkoztatás e csodálatos folyamata azzal kezdődik, azzal végződik és azzal folytatódik, hogy személyes kinyilatkoztatást kapunk. Vegyük például a nagyszerű Nefit, Lehi fiát. Atyjának volt egy álma. Nefi családjában mások az elmezavar bizonyítékának tekintették Lehi álmát. Az álomnak része volt az az Istentől jövő parancs, hogy Lehi fiai szörnyű kockázatot vállalva térjenek vissza Jeruzsálembe az Isten szavát tartalmazó lemezekért, hogy aztán magukkal vihessék őket a megígért föld felé vezető utazásuk során.

Gyakran idézzük Nefi bátor kijelentését, amikor atyja arra kérte őket, hogy térjenek vissza Jeruzsálembe. Ismeritek e szavakat: „Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt”².

Amikor Lehi hallotta Nefi e választát, a szentírások feljegyzése szerint „rendkívül örült”³. Örült, mert tudta, hogy Nefi megáldatott abban a megerősítő kinyilatkoztatásban, hogy atyja álma Istentől jövő igaz közlés volt. Nefi nem azt mondta: „Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az atyám kért.” Hanem így szólt: „Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt.”

A saját családokban megélt tapasztalataitokból valószínűleg ti is tudjátok, miért volt az, hogy Lehi „rendkívül örült”. Öröme abból a tudatból fakadt, hogy Nefinek megerősítő kinyilatkoztatásban volt része.

Sok szülő hoz családi szabályt arra vonatkozóan, hogy tizenéves gyerkeik mikor érjenek haza este. De gondolatok csak bele, milyen örömet érez a szülő, amikor megtudja – amint az egy családdal csupán pár hete történt –, hogy egy otthonról már elköltözött gyermeke nemcsak hogy megszabta magának a kimenője végét, hanem a sabbatot is megszentelte, ahogy arra otthon tanították. A szülők kinyilatkoztatásának maradandó hatása van a gyermekben folytatódó személyes kinyilatkoztatásra.

Édesanyám valószínűleg megértette a kinyilatkoztatás e tantételét. Fiatal férfiként mindig nagyon halkán csuktam be magam mögött a hátsó ajtót, amikor késő este tértem haza. A szobámba menet el kellett mennem édesanyám szobája mellett. Bármennyire is próbáltam halkán beosonni, amikor odaértem félig nyitva hagyott ajtaja

elő, mindig meghallottam a nevemet, még ha halkán suttogta is: „Hal! Gyere be egy percre!”

Akkor bementem és odaültem az ágya szélére. A szobában sötét volt. Ha valaki hallotta volna a beszélgetésünket, azt gondolta volna, hogy csupán kedélyesen cseverészünk az életről. De a mai napig mindaz, amit mondott, ugyanolyan erővel tér vissza elmémbe, mint amit akkor érezek, amikor pátriárkai áldásom átiratát olvasom.

Nem tudom, mit kért az imájában, amikor azokon az estéken rám várt. Gondolom, részben a biztonságomért imádkozott. De biztos vagyok benne, hogy úgy imádkozott, mint egy pátriárka, mielőtt áldást adna, aki azért imádkozik, hogy szavai Isten szavaiaként, és ne a sajátjaiként szólaljanak meg az áldásban részesülő számára. Édesanyám ezen áldásért könyörgő imái megválaszoltattak a fejemen.

Anya már a lélekvilágban van – több mint 40 éve. Biztos vagyok benne, hogy rendkívül örült, amiért kérése szerint megáldattam azzal, hogy tanácsaiban meghalljam Isten parancsát. Én pedig megpróbáltam menni és megtenni, amit remélt.

Tanúja voltam a folyamatos kinyilatkoztatás ugyanezen csodájának az egyház cövekelnökei és püspökei esetében is. És amint az a családi vezetők kinyilatkoztatását illetően is igaz, a kinyilatkoztatás értéke attól függ, hogy a vezetés alatt állók megerősítő kinyilatkoztatást kapnak-e.

Láttam a kinyilatkoztatás e csodáját 1976-ban, az idahói Teton-gát átszakadása után. Sokan közületek ismerik a történetet, és tudják, hogy mi történt. A folyamatos kinyilatkoztatás példája azonban, amely egy cövekelnökön át adatott, mindannyiunkra áldást hozhat az előttünk álló napokban.

Emberek ezreit telepítették ki, mivel otthonuk odaveszett. A mentési erőfeszítések irányítása egy helyi cövekelnökre, egy gazdára hárult. A Ricks Főiskola egyik osztálytermében jártam néhány nappal a katasztrófa után. Épp megérkezett egy vezető az állami katasztrófavédelmi hivaltól. Segédeivel együtt lépett be abba a nagyterembe, ahova a cövekelnök a püspököket és más helyi felekezetek lelkipásztorait hívta. Én azért voltam ott, mert sok túlélőt az én vezetésem alatt álló főiskolának a kampuszán láttak el és szállásoltak el.

A találkozó kezdetén az állami katasztrófavédelmi hivatal képviselője felállt, és határozott hangon elkezdte felsorolni a teendők listáját. Az alapvetőként felsorolt öt-hat teendő mindegyike után a cövekelnök szelíd hangon rendre így felelt: „Ezt már megtettük.”

Pár perc után a katasztrófavédelmis vezető így szólt: „Nos, azt hiszem,

inkább leülök és csak figyelek.” Munkatársaival aztán figyelmesen végighallgatták a püspökök és elderek kvórumának elnökei beszámolóját arról, hogy mit végeztek. Elmondták, milyen útmutatást kaptak és követtek a vezetőiktől. Beszéltek arról is, mire éreztek késztetést, miközben eleget tettek a családok felkutatására és megsegítésére kapott utasításainak. Későre járt már a nap. Mindannyian fáradtak voltak, és semmilyen más érzelmet nem tudtak kimutatni, mint az emberek iránti szeretetüket.

A cövekelnök néhány utolsó utasítást adott a püspököknek, majd másnap kora reggelre tette a következő beszámoló idejét.

Másnap reggel a katasztrófavédelmi csapat vezetője 20 perccel a meghallgatásra és feladatok kiosztására szánt gyűlés kezdete előtt érkezett. A közelében álltam. Hallottam, amint csendben azt kérdezte a cövekelnöktől: „Elnök úr, miben lehetnék segítségére a csapatommal?”

Amit ez a férfi látott, én számtalanszor láttam vészhelyzetekben és próbatételek idején szerte a világon. Packer elnöknek igaza volt. A folyamatos kinyilatkoztatás megadatik a cövekelnököknek, hogy saját bölcsességük és képességeik fölé emelje őket. Ezentúl pedig az Úr megadja az elnök irányítása alatt állóknak azt a megerősítő tanúságot, hogy utasításai Istentől adatnak a Szentlélek által egy tökéletlen emberi lénynek.

Életem java részében megadott nekem az az áldás, hogy inspirált vezetők követésére lettem elhívva. Nagyon fiatal férfiként tanácsosnak hívtak el egy elderek kvórumának elnöke mellé. Aztán sorban szolgáltam tanácsosként két kerületi elnök, majd az egyház egyik elnöklő püspöke mellett, aztán a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként, majd pedig az

egyház két elnökének tanácsosaként. Láttam, amint kinyilatkoztatást kaptak, melyről aztán az őket követők megerősítést nyertek.

Az elfogadás e személyes kinyilatkoztatása, melyre mindannyian vágyunk, nem jön könnyen, és nem is adatik meg pusztán kérésre. Az Úr az alábbi mércét adta, mely által részesülhetünk efféle tanúbizonyosságban Istentől. Ez útmutatóul szolgál mindenkinek, aki személyes kinyilatkoztatásra törekszik, ahogyan mindannyiunknak kell.

„Bensődet is tölts be a jószívűség minden ember, és a hit házanépe iránt, gondolataidat pedig díszítse szüntelenül az erény; akkor majd megerősödik önbizalmad Isten színe előtt; és a pap-ság tana úgy csapódik majd le lelkedden, mint az égből érkező harmat.

A Szentlélek állandó társad lesz...”⁴

Ebből merítek tanácsot mindnyájunk számára. Ne vegyétek könnyedén az Isten prófétája iránt érzett szereteteket. Bárhol járjak is az egyházban, és bárki legyen is a próféta az adott időben, az egyháztagok mindig erre kérnek: „Amikor visszatér az egyház központjába, megmondaná a prófétának, hogy mennyire szeretjük?”

Sokkal több ez, mint egy hős imádata, vagy az, amikor olykor csodálattal adózunk egy hősie embernek. Istentől való ajándék ez. Ezzel együtt könnyebben meg fogjátok kapni a megerősítő bizonyosság ajándékát is, amikor az Úr prófétajaként betöltött hivatalában szól hozzátok. A szeretet, amelyet éreztek, az a szeretet, amellyel az Úr viseltetik azon ember iránt, akit szószólójaként választott.

Ezt nem mindig könnyű folyamatosan érezni, mert az Úr gyakran kéri prófétájától olyan tanács átadását, amelyet az embereknek nehéz elfogadniuk. Lelkünk ellensége megpróbál majd rávenni minket,

hogy sértődöttséget érezzünk és kétségbe vonjuk a próféta isteni elhívását.

Láttam, hogy a Szentlélek miként képes megérinteni a meglágyított szívet, hogy megóvja Jézus Krisztus alázatos követőjét a megerősítő kinyilatkoztatás által.

Egyszer a próféta elküldött, hogy ruházzam rá a szent pecsételő hatalmat egy messzi kisvárosban élő férfire. Egyedül Isten prófétája rendelkezik a kulcsokkal, hogy meghatározza, ki kaphatja meg a szent hatalmat, amelyet az Úr Péterre, a rangidős apostolra ruházott. Én magam is megkaptam ezt a pecsételő hatalmat, de egyedül az egyház elnöke irányítása alatt ruházhatom át másra.

Így aztán egy Salt Lake Citytől távoli gyülekezeti ház egyik szobájában a kezemet annak a férfinak a fejére helyeztem, akit a próféta kiválasztott, hogy megkapja a pecsételő hatalmat. Kezein jól látszott, hogy életét földműveléssel töltötte, mely csekély hasznot hajtott. Aprócska felesége ott ült a közelében. Rajta is látszott, hogy férjével együtt keményen dolgozott éveken át.

A prófétától kapott szavakat szóltam: „Felhatalmazással és megbízással rendelkezvén a prófétától – és ekkor megneveztem a prófétát –, aki a papság összes kulcsát viseli a földön e napon, rád ruházom a pecsételő hatalmat”, és ekkor megneveztem a férfit, és azt, hogy melyik templomban fog pecsételőként szolgálni.

Könnyek gördültek le az arcán. Láttam, hogy felesége is sír. Megvártam, hogy összeszedjék magukat. A nőtestvér felállt, és odalépett hozzám. Felpillantott, majd szégyellősen bevallotta, hogy egyik szeme sír, a másik nevet. Elmondta, hogy mindig is nagyon szeretett a férjével együtt elmenni a templomba, de most úgy érzi, többet nem szabad elkísérnie, mivel Isten egy ilyen dicső és szent megbízást adott neki. Azután elmondta, azért nem érzi magát alkalmasnak arra, hogy férje templomi társa legyen, mert nem tud sem írni, sem olvasni.

Biztosítottam afelől, hogy férje megtiszteltetésnek fogja venni a társaságát a templomban a nagyszerű lelki ereje miatt. Amennyire képes voltam megfogalmazni neki anyanyelve csekély ismeretével, elmondtam neki, hogy Isten minden földi műveltséget meghaladó dolgokat nyilvánított már ki neki.

Tudta a Lélek ajándéka által, hogy Isten a prófétáján keresztül mennyei megbízást adott a férjének, akit ő annyira szeret. Ő maga tudta, hogy a pecsételő hatalom átruházásának kulcsai egy olyan ember kezében vannak, akit ő soha nem látott, de jól tudta, hogy Isten élő prófétája. Tudta anélkül, hogy bármilyen élő tanúnak tanúsítania kellett volna, hogy a próféta imádkozott férje nevérol. Saját maga tudta, hogy Isten adta az elhívást.

Azt is tudta, hogy a szertartások, amelyeket férje elvégez majd, összekötik az embereket az örökkévalóságra a celesztialis királyságban. Megerősítést kapott elméjében és szívében arról, hogy az ígéret, amelyet az Úr Péternek tett, továbbra is fennáll az egyházban: „...a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve leszén”⁵. Mind ezt saját maga tudta Istentől, kinyilatkoztatás útján.

Térjünk vissza oda, ahol kezdtük: „A kinyilatkoztatás folytatódik az egyházban: a próféta az egyházra; az elnök a cövekre, a misszióra vagy kvórumra; a püspök az egyházközönségre; az apa a családjára; az egyén pedig saját magára vonatkozó kinyilatkoztatást kap.”⁶

Tanúságomat teszem nektek arról, hogy ez igaz. Mennyei Atyánk meghallja az imáitokat. Szeret titeket Ismeri a neveteket. Jézus a Krisztus, Isten Fia, a mi Megváltónk. Ő felfoghatatlanul szeret benneteket.

Isten a Szentlélek által kinyilatkoztatást áraszt a gyermekeire. Szól földi prófétájához, aki napjainkban Thomas S. Monson. Tanúságomat teszem arról, hogy ő birtokolja és gyakorolja a papság összes kulcsát a földön.

Miközben meghallgatjátok e konferencián azok szavait, akiket Isten elhívott, hogy a nevében beszéljenek, imádkozom azért, hogy megkapjátok az ahhoz szükséges megerősítő kinyilatkoztatást, hogy rátaláljatok utatokra a hazavezető ösvényen, hogy Vele élhessetek mindörökre összepecsételt családként. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Boyd K. Packer, “We Believe All That God Has Revealed,” *Ensign*, May 1974, 95.
2. 1 Nefi 3:7.
3. 1 Nefi 3:8.
4. Tan és a szövetségek 121:45–46.
5. Máté 16:19.
6. Boyd K. Packer, *Ensign*, May 1974, 95.